

III

I Løbet af Aftenen samledes i Enslevs store Modtagelsessal og de tilstødende Stuer et opskræmt Selskab af hans politiske Venner. Det var en meget uensartet Forsamling. Der var Rigsdagsmænd og Universitetsprofessorer, Etatsraader og Provinsredaktører, Folk af alle Rangklasser lige ned til tykke Møller, som gennem Anton Bjerreby havde opnaaet Ansættelse ved „Femte Juni“ nu da Samuelson havde forladt Bladet og taget flere af dets kvikkeste Penne med sig. Henne i en Krog sad Zaun med et grædefærdigt Smil i sit fortrukne Ansigt, aldeles overvældet af, hvad der var sket.

Ogsaa Professor Bendix havde indfundet sig, væsenlig dog i sin Egenskab af Husets Læge. Den lille brunøjede Mand gik bekymret om. Paa Grund af den voldsomme Kraftanspændelse, hans Patient i den senere Tid havde budt sig selv trods alle Advarsler, ventede han i Grunden hver Dag Katastrofen.

I denne forskrækkede og raadløse Skare gik Enslev omkring med rank Holdning og gjorde Vold paa sit Ansigt for at skjule den Lede og Foragt, han altid følte for sine Venner. Tilsidst stod han under Lysekronen og holdt en kort Tale til „sine Kondolanter“ — som han spydigt kaldte dem. Han takkede den lille Skare, der ikke havde svigtet ham ved Afstemningen, og sagde:

„Tolv er et helligt Tal. Saa mange havde ogsaa Kristus! Jeg vil tage det som et godt Varsel. — Men nu Godnat, mine Herrer! Jeg har mit Blad at passe og maa ind til mit Skrivebord.“

Paa Vejen til Arbejdsværelset vilde først Frøken Evaldsen og bagefter Bjerreby opholde ham. De blev begge barskt afviste. Derimod sendte han Bud efter Professor Bendix, der allerede var kommen ned ad Trapperne.

Enslev sad tilbagekastet i Skrivebordsstolen, da Lægen kom ind.

„De ser saa forskrækket paa mig, Professor Bendix! Sæt Dem ned! Jeg skal ikke opholde Dem længe. — Og lad mig gaa lige til Sagen! Som De maaske husker, er det nu tre Aar, siden vi havde vor indgaaende Samtale om min Sygdom. Jeg spurgte Dem,